

14 jul 2022 -12:49

Plechtigheid één jaar na de overstromingen

Eerste Minister Alexander De Croo woonde deze voormiddag in Chênée (provincie Luik) de herdenkingsplechtigheid bij naar aanleiding van één jaar overstromingen. Eerder vandaag ging hij in de stad Limbourg in gesprek met getroffen bewoners en hulpdiensten. Lees hier de volledige toespraak van de Eerste Minister tijdens de officiële herdenkingsplechtigheid.

Er zijn van die dagen die je leven tekenen, die je zekerheden wegnemen, die je kijk op de wereld voorgoed veranderen en diepe wonden nalaten.

14 juli 2021 was één van die dagen.

Dagen die sporen nalaten in onze geschiedenis, dagen die we ons altijd zullen herinneren - tot in de details. Wat waren we aan het doen? Waar waren we toen het ergste gebeurde?

Eén jaar geleden, hier in Chênée en in Angleur, in Aywaille, in Chaudfontaine, in Eupen, in Pepinster, in Philippeville, in Trooz, in Verviers, en in alle omliggende dorpen, ging het water woest tekeer en sleurde het leven van vrouwen en mannen met zich mee.

Vrouwen en mannen die toen maar op één ding zaten te wachten: genieten van een zomer zonder zorgen, nadat ze twee jaar in angst hadden geleefd door COVID.

Sta mij eerst en vooral toe om nogmaals mijn medeleven te betuigen aan de families die een geliefde hebben verloren, aan de moeders die een kind hebben verloren, aan de dochters en zonen die een vader hebben verloren, aan de vrienden die een vriend hebben verloren.

Ik uit dit medeleven in naam van al onze landgenoten, van alle Belgen.

Mijn gedachten zijn bij de slachtoffers, bij iedereen die een dak boven zijn hoofd heeft verloren.

Ik dank nogmaals iedereen die geholpen heeft, vorige zomer en tot op vandaag, om de wonden te helen van deze ramp die ons land trof.

Victor Hugo schreef over de Vesder: "Het is een bergrivier die neerdaalt van Kornelimünster, tussen Aken en Düren, via Verviers en Chaudfontaine naar Luik, door de meest betoverende vallei ter wereld. Tijdens dit seizoen, op een mooie dag, met een blauwe hemel, is hij soms een ravijn, vaak een tuin, altijd een paradijs."

Maar een jaar geleden gingen de inwoners van de mooiste vallei ter wereld door de hel.

Hier, voor onze ogen, in onze huizen, hebben we gezien welke ravage de natuur kan aanrichten als we niets doen.

We voelden ons zo klein, zo machteloos, zo woedend. We hadden alle hoop verloren.

Men zegt dat het vaak in de meest vreselijke momenten is dat de menselijke schoonheid naar boven komt.

Een jaar geleden, tijdens de ergste natuurramp die ons land ooit heeft gekend, kreeg België helden te zien. Vrouwen en mannen die, soms met gevaar voor eigen leven, levens hebben gered. Vrouwen en mannen die elkaar hielpen om zich samen in veiligheid te brengen. Over talen heen, over grenzen heen. Zonder zich vragen te stellen.

Een golf van solidariteit die ik nooit eerder zag.

Maar een jaar geleden hebben we ook een belofte gedaan: de belofte om actie te ondernemen. Wat we gedaan hebben voor de heropbouw. Heropbouwen om recht te krabbelen en weer te leven. Om een nieuwe start te nemen.

Maar zodra onze tranen opdroogden, beseften we het meteen: heropbouwen zou niet volstaan. Hoewel we de straten kunnen schoonmaken, de huizen kunnen heropbouwen, blijven de littekens.

Een jaar geleden beloofden we ook om deze destructieve woede van de natuur om te zetten in een kracht die onze actie overstijgt.

We kunnen niet zomaar zitten wachten tot de volgende overstroming, de volgende hittegolf of de volgende extreme droogteperiode, die weer slachtoffers zullen eisen.

Onze belofte om actie te ondernemen, hebben we gedeeltelijk ingelost. Door onze rol met verve te spelen op de COP26 in Glasgow. Door klimaatbescherming centraal te stellen in de veiligheidsstrategie van ons land.

We kunnen en moeten verder gaan.

Ik herhaal hier voor u deze belofte om actie te ondernemen.

Daarvoor zou ik graag één persoon in het bijzonder als getuige nemen, naast jullie die hier vandaag aanwezig zijn.

Zijn naam is Ben, hij is 14 jaar.

Eén jaar geleden, op 14 juli, was Ben op kamp in Marcourt, op een uur rijden van hier.

Hij had net de 15-jarige Rosa ontmoet, en ze hadden elkaar beloofd om de wereld te veranderen.

Op 14 juli 's namiddags begon het water op hun camping plots ongelooflijk snel te stijgen. Voor Ben het wist, werd Rosa meegesleurd door het water.

“Ik sprong achter haar aan in het water en kon haar grijpen. Ik hield Rosa vast, tot het monster haar van me wegrukte,” schreef hij op Facebook.

Ben heeft Rosa nooit meer gezien.

Drie dagen later werd haar lichaam gevonden.

Sindsdien heeft Ben de campagne #JusticeClimatPourRosa gelanceerd.

Opdat we nooit zouden vergeten en actie zouden ondernemen.

De Vesder, de Ourthe en de Maas kregen helden te zien. Helden zoals Ben en vele anderen.

Het is aan ons om hen weer hoop te geven.

Alexander De Croo, eerste minister, belast met Buitenlandse
Zaken en Europese Zaken
Wetstraat 16
1000 Brussel
België
+32 2 501 02 11
<https://premier.be>
contact@premier.be